

Sygn. akt II KO 26/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **J. P.**

oskarżonego z art. 223 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lipca 2016 r.,

na posiedzeniu w przedmiocie wniosku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. X K (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wniosek Sądu Rejonowego w W. uwzględnić i sprawę przekazać
do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. X K (...), Sąd Rejonowy w W. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy J. P. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Wniosek umotywowano stanem zdrowia oskarżonego. Oskarżony, zamieszkuje na stałe w P., tj. w odległości ok. 300 km od Sądu właściwego. Tymczasem biegły lekarz kardiolog, choć stwierdził brak przeciwwskazań medycznych dla udziału oskarżonego w postępowaniu, to zaznaczył, że ze względu na stan zdrowia oskarżonego powinno się ono toczyć przed sądem w miejscu zamieszkania oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w W. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego,

że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie.

Wnioskujący Sąd Rejonowy w W. jest właściwy do rozpoznania sprawy oskarżonego J. P., którego stan zdrowia wymaga prowadzenia postępowania przed sądem w miejscu jego zamieszkania, tj. w P. (k. 64). Co ważne, przeszkoda ma charakter trwały, a w każdym razie nie sposób obecnie przewidzieć kiedy stan zdrowia oskarżonego pozwoli na odbycie podróży do Sądu właściwego. Wobec powyższych trudności efektywne prowadzenie postępowania sądowego przeciwko oskarżonemu przed właściwym w sprawie Sądem Rejonowym w W. jest niemożliwe, a wydanie rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie zostało poważnie zagrożone. Stosownie do wyrażanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, zastosowanie art. 37 k.p.k. może być uzasadnione w sytuacji wystąpienia rzeczywistych i poważnych utrudnień w sprawnym i szybkim przeprowadzeniu postępowania sądowego, a taką przeszkodą może być zły stan zdrowia oskarżonego, który uniemożliwia mu podróż do siedziby właściwego sądu (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2005 r., III KO 48/04, OSNKW 2005, z. 2, poz. 23; por. nadto postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2005 r., IV KO 69/04, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 84; 8 czerwca 2004 r., II KO 17/04, LEX nr 121656; 28 lipca 2005 r.). Przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. jawi się więc jako uzasadnione dobrem wymiaru sprawiedliwości. Z tego względu zdecydowano o przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi równorzędnemu, w którego okręgu zamieszkuje oskarżony, tj. Sądowi Rejonowemu w P.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.